

Dorkovics Ágnes

- hát így -

sodor a harmincnégy fokos csend.
tarkómon augusztusi nap.
ünnep a ma, ünnep a holnap.
mert minden, mi van, úgy, ahogy van, az, ami -
s ez a legtöbb, mit a lét mondhat magáról
nyitott s csukott füleknek egyaránt.

vegyülve algák barna seregével
kötelékekben húznak delfinszabású
ösztöneim a víz alá szorítva.
örök köztünk a játék, s ember
formám a védjegyem:
ha úszom is, a koponyám kilátszik.

álmaim márványszigetén
alvadt csomókban szunnyadnak a fények.
a nappal hűsevő virágai
szippantanak, csukódnak és megint,
fejem fölé habzik szörcsögve hangjuk,
ha lenne egy szabad perc, kinyílna rám a bánat...

hát így: önkéntelen matróza a létnek,
ünnepelek a sós vizeken.
s túl a mindennapok osztrigatelepein
gyűjtöm én is a legfőbb erőt:
megcsáklyázni az elmúlás
feketén ringó tartályhajóit.